

ת"פ 48468/06/13 - מדינת ישראל נגד וליד אבו אלעפיה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 48468-06-13 מדינת ישראל נ' אבו אלעפיה
בפני כב' השופט עידו דרואן

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נאווה זרנגר
נגד
וליד אבו אלעפיה
ע"י ב"כ עו"ד אבי וכניש

הכרעת דין

כמצוות הדין, אני מודיע בפתח הדברים על זיכוי של הנאשם.

כתב האישום ותשובת הנאשם לאישום:

כתב האישום מייחס לנאשם עבירות שעניינן היזק לרכוש במזיד ותקיפה הגורמת חבלה ממש, עבירות על פי סעיפים 452 ו-380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

הנאשם והמתלונן, מ' ג', הינם בעלי עסק סמוכים ביפו. על פי כתב האישום, ביום 22.7.12 בשעה 16:45, ברחוב רוסלאן 2 יפו, תקף הנאשם את המתלונן בכך שהיכה בו באגרוף. כתוצאה מהמכה, נפל המתלונן ארצה ונגרמו לו חבלות בשפה העליונה, בגב הזרת ביד שמאל, בכתף ימין, בגב ובמרפק השמאלי. כן נקרעה שרשרת זהב של המתלונן, נקרעה חולצתו ונשברה עדשה אחת ממשקפיו.

על פי האמור בכתב האישום, הרקע להתנהגות הנאשם הינו ויכוח שהתנהל בינו לבין המתלונן, ובעקבות חשדו של הנאשם, לפיו המתלונן "הלשין" עליו לעיריית תל-אביב-יפו בשל בניית ארובה שלא כדין על גג הבניין בו נמצא בית העסק של המתלונן.

הנאשם הודה כי היה במקום ובזמן המצוינים, אך טוען כי הוא זה שהותקף וכי פעל להגנתו העצמית.

גרסת המתלונן וראיות התביעה:

היחסים בין המתלונן לנאשם:

בבית המשפט העיד **המתלונן** כי מזה 10 שנים בתי העסק שלו ושל הנאשם נושקים זה לזה, ולהם קיר משותף. יחסיו עם הנאשם עכורים. לדבריו, הנאשם נהג לאיים עליו מילולית ולהפחיד אותו. כך, למשל, לפני כשנתיים-שלוש הנאשם אמר לו שהוא רוצה לקנות ממנו את החנות על מנת להרחיב את המסעדה שלו, ואיים עליו שאם לא ימכור לו את החנות הוא "לא יהיה פה אפילו שניה". המתלונן הוסיף כי היו עוד מקרים רבים בהם איים עליו הנאשם, אולם הוא לא התלונן עד כה, ועשה זאת רק כאשר הנאשם התקיף אותו במקרה זה. לימים, הנאשם עשה שיפוץ במסעדה שלו והשתמש בגג של המתלונן לצורך כך. כתוצאה מכך, נגרמו נזקים לגג העשוי עץ. המתלונן פנה לנאשם לצורך תשלום הנזקים, אולם זה התעלם ממנו. לדברי המתלונן, הנאשם היה מבצע את עבודת בניית הארובה לאחר השעה 16:00, על מנת שהוא לא יבחין. אולם הוא ראה זאת ואף תיעד, עד שמספר חודשים לפני אירוע התקיפה פנה למחלקת הנדסה בעיריית ת"א-יפו והגיש תלונה.

באשר לאירוע:

במשטרה (נ/2 מיום 22.7.12) מסר המתלונן כי הוא עמד בפינה והנאשם ניגש אליו והטיח בפניו כי הוא "מלשין", זאת על רקע הדיווח (של המתלונן) לעירייה על בניית הארובה על בניין ברחוב. אז הנאשם הלם בו באגרוף, הוא נחבל בשפתו העליונה, ביד שמאל בגב הזרת, בכתף ימין, בגב ובמרפק שמאל. כמו כן, ניזוקו משקפי השמש שלו, חולצתו ושרשרת זהב.

המתלונן אישר כי הנאשם הוא שנותר שרוע על הרצפה, אך טוען כי זאת כתוצאה מהגנה עצמית שלו. כן ציין כי זוהי הפעם הראשונה שהוא הותקף פיזית על ידי הנאשם.

בבית המשפט העיד המתלונן, כי באותו יום כשהבחין בנאשם הוא שעצר את רכבו וניגש אליו על מנת לשוחח עמו בנושא בניית הארובה על גגו (בניגוד להודעתו במשטרה). כשהגיע לקראתו, קרא אליו מיד הנאשם "אהה, אתה הלכת להלשין לעירייה" והחל לנבל את פיו. הוא השיב לנאשם "מי אתה בכלל" ואז הכה אותו הנאשם במכת אגרוף בפניו. כתוצאה מכך הוא איבד את הכרתו לכמה שניות (דברים דומים מסר המתלונן בעימות מול הנאשם - נ/3).

לאחר מכן, התפתחה תגרה ביניהם, שאת מהלכה הוא אינו זוכר כי היה מטושטש, והנאשם נפל על הרצפה. לטענתו, הוא פעל להגנתו העצמית ולכן הפיל את הנאשם לרצפה. "הייתי חייב לתפוס אותו ולהוריד אותו לרצפה כחלק מהגנה עצמית, שאני לא פראייר. הייתי חייב להגן על עצמי."

כתוצאה ממכת האגרוף והתגרה שהגיעה אחריה נגרמו לו חבלות בחזה, בכתף, בגב, שריטות ושפשופים בכל הגוף, באצבע וחתך בשפה. כמו כן, משקפיו נשברו, חולצתו נקרעה וכן נקרעה לו שרשרת זהב.

שוטר שהיה בסביבה (השוטר קומידי - להלן) הפנה אותו להתלונן במשטרה. הנאשם שמע זאת, ואמר לו שאין צורך

שילך למשטרה "אל תדאג, מחר נשב על קפה" (המתלונן חזר על דברים אלה גם בעימות מול הנאשם - נ/3).

במהלך האירוע ניסו להפריד בינו לבין הנאשם אנשים רבים, ובהם גם השוטר שהזדמן במקום.

בעימות בין הנאשם למתלונן (נ/3) מסר המתלונן (כפי שמסר בעדותו) כי הוא ניגש לנאשם והלך לכיוונו לדבר איתו על נושא בניית הארובה על גגו ללא רשות (בגינה הגיש תלונה לעירייה). לאחר חילופי הדברים ביניהם (כפי שמסר בעדותו), הכה בו הנאשם באגרוף בפניו, וכתוצאה נשברו משקפיו ונגרמו לו חבלות לגוף. הוא התגונן והפיל את הנאשם ארצה.

המתלונן טען בעימות כי החנה את רכבו, אולם הודה בחקירה נגדית כי זו לא חניה מסודרת. הוא ראה את הנאשם והחנה בצד. הוא לא יודע אם עצר את הרכב באמצע הכביש או בצדו, הוא טוען כי הלך לעבר הנאשם ולא רץ.

הנאשם טען בעימות כי המתלונן משקר וכי הוא מנסה לסחוט ממנו שיקנה את החנות שלו. על פי גרסתו, המתלונן עצר את רכבו, ואפילו לא החנה אותו אלא השאיר את המפתחות בפנים, ניגש לעברו ותקף אותו. כך נפל על הרצפה. הנאשם אישר כי השוטר אמר לו ללכת למסגד להתפלל.

השוטר קומידי, ע"ת 3, העיד כי בעת האירוע שהה במאפייה, במרחק של 10-15 מטרים מהתגרה בין המתלונן לנאשם. הוא לא שמע צעקות כיוון שהיה בתוך החנות, אך ראה את המתרחש דרך חלון הראווה ויצא לכיוונם. לדבריו, היה עד למתרחש מרגע מתן האגרוף (אך לא יודע אם הייתה זו תחילת התגרה). הוא ראה את הנאשם מכה את המתלונן, ואת השניים מתגלגלים יחד, והפריד ביניהם. על פי עדותו, לא הייתה התקהלות מסביבם והוא היה הראשון שניגש (עדות זו סותרת לזו של המתלונן, לפיו היו אנשים רבים סביבם, לרבות השוטר).

לדבריו, הוא לא רשם בדו"ח הפעולה נזקים או חבלות, כיון שכנראה לא ראה כאלה. עם זאת, הוא זכר כי נופצו משקפי שמש כלשהם, אך לא רשם זאת בדו"ח.

גרסת הנאשם וראיות הגנה:

היחסים בין הנאשם למתלונן:

הנאשם הינו מנכ"ל במאפיית אבולעפיה. חנותו של המתלונן נמצאת בשכונת למאפייה. הנאשם טוען כי בשנת 2000 הוא בנה ושיפץ בית כנסת, הנמצא מעל חנותו של המתלונן, בסכום של 270,000 ₪. כתוצאה משיפוץ בית הכנסת, הציעו לו לרכוש מספר חנויות, וכך רכש והקים את המסעדה. צר היה בעיני המתלונן שהנאשם רכש את החנויות תחתיו ומאז ניסה כל העת "להתיש" את הנאשם, לדבריו, כאשר היה שולח מכתבים לעירייה ומנסה לשדלו לקנות ממנו את החנות. הנאשם העיד, כי בעת ששיפצו את בית הכנסת, המתלונן טען כי נגרם לו נזק בגג החנות, והנאשם הפנה אותו

לביטוח לגבות תשלום. הנאשם הדגיש, כי אין לו גישה לחנות של המתלונן אלא מתוך בית הכנסת, וכי המסעדה עצמה (של הנאשם) נמצאת במרחק 20 מטרים מחנותו של המתלונן. המתלונן נהג להוציא נגדו צווי הרחקה ולשלוח אליו מכתבים באמצעות עו"ד, וזאת על מנת להתיש אותו כדבריו. גם בתקופה הרלוונטית הוציא נגדו המתלונן צו הרחקה.

באשר לאירוע:

בהודעתו במשטרה (ת/2 מיום 15.12.12) הכחיש הנאשם כי תקף את המתלונן וכי גרם לו נזק לשרשרת ולמשקפיים. לטענתו, המתלונן צרח עליו והתנפל עליו ויש לו עדים לכך. הוא לא התלונן במשטרה באותו יום כי היה בצום והוא היה בדרכו להתפלל במסגד.

לדבריו, נזקק לטיפול רפואי, אולם לא הביא אישורים לכך. לטענתו, השוטר ראה שהמתלונן דחף אותו והפיל אותו לרצפה.

בבית המשפט העיד הנאשם, כי האירוע התרחש בעת צום הרמדאן. כאשר היה בדרכו למסגד ועבר על פני חנותו של המתלונן, הגיע מולו המתלונן עם רכבו. המתלונן החנה את הרכב ורץ אליו כשהוא מפטיר קללות, קפץ עליו, והוא התגונן ונפל על הרצפה. הנאשם מאשר כי אחז בחולצתו של המתלונן כשנפל על הרצפה כי המתלונן רצה להמשיך להכותו. הנאשם הדגיש בעדותו את תקיפת המתלונן: המתלונן הכה בחזהו באגרוף, הוא נפל על הרצפה, וכשהיה על הרצפה אחז בחולצתו של המתלונן שהיה מעליו והגן על עצמו בהנפת ידיו לפנים. למעשה, כשהשוטר כתב שהוא חבט במתלונן, הוא ראה אותו מנופף עם הידיים, אך עשה כן להציל את עצמו מהמתלונן.

בעקבות תקיפת המתלונן, הוא נחבל בכתף הימנית ובפנים, אך לא ניגש לקבל טיפול רפואי והחלים בביתו. כשהמשטרה הגיעה הוא היה שרוע על הרצפה. גאלב (ע"ה 1) אמר לו להירגע, לקח אותו למסגד ורחץ את פניו. השוטר הפנה אותו למשטרה, אך מכיוון שהיה יום חג ביקש להימנע מכך.

לאחר שהמתלונן התלונן בכל זאת במשטרה, ניגש אף הוא וביקש להביא מספר עדים. פעמיים ניגש למשטרה, ואף הביא עדים מטעמו, אולם החוקר לא נמצא והעניין נדחה עד שלא יצא לפועל. (לטענת הנאשם, זאת גם הסיבה לכך שהחוקר לא רשם שנגרמו לו חבלות (כיוון שחלף זמן רב ולא יכול היה להראות חבטות "ואין טעם להגיד")).

הנאשם הכחיש כי היכה את המתלונן או שבר את משקפיו, ועמד על כך שהמתלונן הגיע אליו בריצה וכי הוא התגונן.

גאלב (ע"ה 1) מכיר את הנאשם מזה 15 שנים והיה עד ראייה לאירוע. על פי עדותו, הוא ראה רכב נעצר, ומתוכו יצא אדם שהתנפל על אדם אחר (הנאשם).

הנאשם הלך למסגד והמתלונן המשיך לצעוק עליו "אני אראה לך, אני אתבע אותך".

לדברי העד, המתלונן קילל את הנאשם ודחף אותו לקיר, הנאשם התגונן אך לא תקף בחזרה.

איש לא היה על הרצפה ולאיש לא נגרם נזק, מלבד המתלונן שחולצתו נקרעה.

היו כ-15 בני אדם באירוע, וכשהגיע השוטר - האירוע הסתיים.

דני פרץ (ע"ה 4) היה בעת האירוע שוטר בראש ענף אבטחה מחוז ת"א, והוא מכיר את הנאשם. פרץ העיד כי הנאשם הגיע למשטרה עם שניים או שלושה אנשים נוספים, אשר הנאשם אמר כי הם עדים שלו לאירוע תקיפה. מכיוון שלא היה חוקר פנוי, הוא הציע לנאשם להגיע למחרת על מנת שיוכל לקבל שירות, והנאשם חזר על עקבותיו.

דין ומסקנות:

1. בתיק זה עומדות בפני בית המשפט שתי גרסאות מנוגדות, זו של הנאשם וזו של המתלונן.
אין מחלוקת, וגם המתלונן מודה, כי האירוע החל כאשר עצר המתלונן את רכבו עת הבחין בנאשם, וצעד לעבר הנאשם. כאן מתפצלות הגרסאות:
על פי המתלונן - כאשר הלך לכיוון הנאשם, הנאשם קרא לעברו "אהה, אתה הלכת להלשין לעירייה" והחל לנבל את פיו, הוא השיב לו "מי אתה בכלל" ואז הכה אותו הנאשם באגרופו והחלה התגרה ביניהם.
ואילו **על פי הנאשם** - המתלונן רץ לעברו כשהוא מקלל, ולאחר קפץ עליו והוא התגונן ונפל על הרצפה.
2. הרקע לאירוע היה מערכת יחסים עכורה בין הנאשם למתלונן, ועל כך העידו השניים ארוכות בבית המשפט.
3. המתלונן טען כי הנאשם נהג לאיים עליו, אולם עד יום האירוע לא התלונן נגדו כי פחד ממנו והעדיף להתפשר אתו ("הוא מפיונר, יש לו אימפריה והוא מעסיק אנשים, יש לו קשרים במשטרה"). עם זאת, ביום האירוע העיד המתלונן כי לא פחד לגשת לנאשם וניגש לשוחח עמו לגבי הארובה. מיד כשראה את הנאשם עצר, ייתכן שאף באמצע הכביש, והלך לכיוונו. מעשה זה אינו משתלב עם תיאור הפחד מפני הנאשם, כפי שתיאר אותו המתלונן.
4. המתלונן מסר במשטרה גרסה ראשונית, לפיה הוא "רק" עמד בפניה והנאשם הוא שניגש אליו ולאחר חילופי דברים הלם בו באגרופו (נ/2), ואילו מאוחר יותר בעדותו (וגם בעימות שנערך בינו לבין הנאשם) מסר המתלונן גרסה שונה, לפיה הוא זה שניגש לנאשם. (בחקירה נגדית הסביר כי יש לו בעיה של ניסוח מילולי, וכי הנאשם הוא שניגש אליו. המתלונן הדגיש כי מסר את התלונה כשעה לאחר האירוע, בעודו מטושטש וכאוב מהתקיפה. "אי אפשר לתפוס אותי על המילה. הוא התקיף אותי"). בחקירה נגדית טען הסניגור כלפי המתלונן, כי לא אמר לחוקר במשטרה שהתפתחה קטטה, ומדגיש רק את האגרוף שקיבל מהנאשם ואת חבלותיו. המתלונן טען כי אינו זוכר מה אמר במשטרה. עם זאת, העובדה כי המתלונן העלה זאת בבית המשפט מיטיבה דווקא עם הנאשם.

5. בפרוטוקול נ/6 בעניין בקשה שהגיש המתלונן למתן צו למניעת הטרדה מאיימת (מיום 31.7.12), סיפר המתלונן בבית המשפט כי הוא והנאשם "נפגשו" ביום האירוע, ולא מתאר שהגיע עם רכבו, החנה אותו והלך לכיוון הנאשם. גם כאן, בפני בית משפט, המתלונן לא דייק ומסר גרסה שונה מזו שעמד עליה בפועל בתיק שבפניו. בחקירה נגדית הסביר המתלונן את הסתירות כעניין של ניסוח. "לפעמים קשה לי להוציא את המלים הנכונות. יש לי בעיה עם זה".

6. ממצאים של בדיקות רפואיות ותצלומים מעידים כי אכן נגרמו חבלות למתלונן (שריטות ושפשופים) ואף ניזוקו חולצה ושרשרת שנקרעו ומשקפיים שנשברו. עם-זאת, ממצאים אלו יכולים להתיישב גם עם גרסת הנאשם בדבר הקטטה שהתפתחה.

7. השוטר קומידי, שהגיע מיד בסמוך לאירוע, כתב בדו"ח פעולה (נ/4) כי הבחין "באדם בחולצה צהובה" חובט באדם אחר בפניו, והשניים החלו להתקוטט. הוא הגיע והפריד ביניהם. השוטר לא כתב שהוא רואה סימני דם או חבלה וכן לא פירט את הנזקים שנגרמו, וניכר שהדו"ח נכתב בצורה שטחית. השוטר ראה את הנאשם חובט במתלונן, אולם ספק אם ראה את האירוע כולו מתחילתו עד סופו ולא ברור אם מהלומה זו הייתה תחילתה של התגרה או המשכה, והשוטר אף העיד על כך מפורשות בבית המשפט. בנוסף, הן דברי המתלונן והן דברי עד ההגנה גאלב סותרים את עדות השוטר לפיה לא היתה התקהלות סביב הניצים. עוד העיד השוטר כי הנאשם והמתלונן שניהם טענו בפניו שהותקפו, ועל כן הפנה את שניהם להגיש תלונה במשטרה. לכן, גם בעדות זו, האובייקטיבית מיסודה, אין כדי לשפוך אור על נסיבות תחילת האירוע ולסייע בהכרעה בין שתי הגרסאות.

8. אשר לעדי ההגנה - עוד בחקירתו במשטרה ביקש הנאשם להביא עדים להגנתו וכשהביאם נדחה מספר פעמים בשל העדרו של החוקר. אף כי בתיק החקירה אין עדות לביקוריו של הנאשם יחד עם העדים שהביא, הרי שעד ההגנה השוטר דני פרץ תומך בכך. אני מאמין לנאשם כי אכן ביקש להביא למשטרה עדים, ושהיה בכוחם של אלו לחזק את גרסתו.

9. אין מחלוקת כי בין הנאשם למתלונן התרחשה קטטה מלווה במהלומות הדדיות ואף חבלות. גרסתו של הנאשם, שנמסרה באופן אמין, שוטף וקוהרנטי, מעוררת אמון ולא נמצאו בה תמיהות ופרכות בעניינים שהם ממהותו של העניין דנן.

10. עדותו של המתלונן לא היתה נקיה משינויי גרסה, לרבות בעניינים שבליבת העניין, כמתואר לעיל.

11. גרסתו של הנאשם, לפיה המתלונן הוא שהחל בתגרה וכי מצא עצמו מעורב בתגרה שלא מרצונו ומתוך הגנה עצמית - איננה מופרכת, ואף ניתן למצוא לה ביסוס בראיות התביעה, קל וחומר שבראיות ההגנה. משאלו הם פני הדברים, ומשהראיות האובייקטיביות של סימני חבלה, נזקים לרכוש ועדות השוטר מתיישבות עם קטטה שאכן התקיימה לגרסת שני הצדדים, לא ניתן לקבוע כי אשמת הנאשם-דווקא הוכחה מעל לספק

סביר.

12. התביעה עתרה בתום סיכומיה להרשעה חלופית של הנאשם בעבירה של תגרה. לא ברי כלל שיסודות העבירה התקיימו בנאשם; לא נמצא יסוד להרשעתו של הנאשם לבדו בעבירה לה היה שותף-לכאורה גם המתלונן, ללא יסוד ברור לאבחנה בין השניים; ספק אם הנאשם התגונן בפני אשמה מאוחרת ומפתיעה זו. לפיכך לא יורשע הנאשם גם בעבירה זו.

13. סוף-דבר, אני מזכה את הנאשם.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ה' באדר תשע"ה, 24 בפברואר 2015, במעמד הצדדים.